

6 стор.

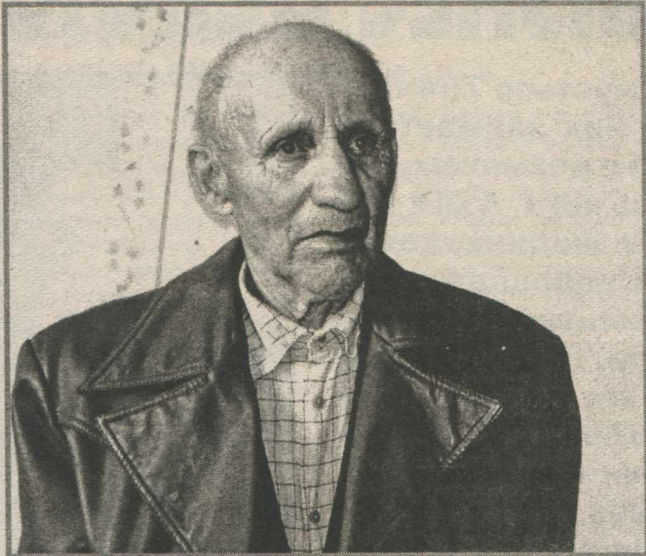
ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

НА СОПКАХ

МАНЬЧЖУРІІ

побували у свій час
два воїни - батько і син

НА СОПКАХ МАНЬЧЖУРІЇ

У житті ми часто вживаємо вислови "батьківської стежиною", "дорогою батьків" і зазвичай, вкладаємо у них лірично-філософський зміст. Якщо ж не вдаватися у глибинну суть цього словотворення, то у житті нерідко справді ходимо шляхами своїх батьків у буквальному розумінні. Мабуть, це зможе підтвердити ветеран Великої Вітчизняної війни млинівчанин Ілля Григорович Пилипченко...

Його батько Григорій Тимофійович у 1904-1905 ро-

ЗА ПОБЕДУ НАД ЯПОНИЕЙ"

Д № 200465

УДОСТОВЕРЕНИЕ

ЗА УЧАСТИЕ В БОЕВЫХ ДЕЙСТВИЯХ
ПРОТИВ ЯПОНСКИХ
ИМПЕРИАЛИСТОВ

Капитан в/е.

Пилипенко

Ильяс Григорьевич

УКАЗОМ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО
СОВЕТА СССР от 30 сентября 1945 года
НАГРАЖДЕН МЕДАЛЬЮ

„ЗА ПОБЕДУ НАД ЯПОНИЕЙ“
ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО
СССР МЕДАЛЬ ВРУЧЕНА

ках брав участь у російсько-японській війні, йому крім фронтових буднів, особливо закарбувалося те, як солдати в окопах навіть під час артилерійського обстрілу співали "Боже, царя храни...". І цей спів був не просто солдатським ритуалом. У нього воїни вкладали душу, патріотичний запал і, зрозуміло, шану, повагу до царя-батюшки.

Це у 1917 році скине народ самодержця із трону. А в окопах війни на початку двадцятого століття ставлення до першої особи держави було шанобливе і поважне. Не дивно, що згодом учасник японської війни із душевним трепетом розповідав про це сину Іллюші. Не знав Григорій Тимофійович, та й не міг знати, що через чотири десятиліття сину також доведеться побувати на японській війні.

Із міста Інстенбург у Східній Пруссії, де Ілля Пилипченко зустрів переможний травень, його військову частину направили начебто у Куйбишев на відпочинок. Утім, переміщення військ трималося у таємниці. Та у Москві якісь дві старенькі бабусі поставили хрест на військових секретах:

- Сыночки, опять на мясо отправляют! - констатували вони.

Тоді солдати зрозуміли, що їдуть на японський фронт. Однак ніхто про це не поширювався. До речі, навіть маршал Радянського Союзу Мерецков під час

передислокації військ "закодувався" у "полковника Максимова". Щоправда, і його згодом розсекретили.

У безводних монгольських степах за 55 градусної спеки, на конях, віслюках двужильні радянські солдати мужньо виконували свою роботу. Воду бійцям доставляли автотранспортом у розрахунку одна солдатська фляга на добу. Нині ці степи, сопки Маньчжурії, Великий Хінган для Іллі Григоровича уже історія. Як і 2 вересня 1945 року, коли капітан Радянської Армії Ілля Пилипченко у день капітуляції Квантунської армії виконав однополчанам на баяні вальс "На сопках Маньчжурії". Колись цю задушевну мелодію слухав і його батько. Щоправда, за інших воєнних обставин і умов.

У боях із японцями капітана Пилипченка 9 разів відзначали подяками Верховного Головнокомандуючого. А ще медаль "За перемогу над Японією" - свідок звитяжної минувшини ветерана.

Усе це розповів Ілля Григорович у редакційному кабінеті. Як на мене, то привело його до журналістів не бажання виокремитися із ветеранського загалу, а пом'янути свого батька - Григорія Тимофійовича Пилипченка. Видно, добра була людина. Спокій його душі у далеких і холодних світах.

Віталій ТАРАСЮК.